

## СТАНОВИЩЕ

от професор Петър Ангелов Димитров, доктор на филологическите науки по конкурс за академична длъжност "доцент" по професионално направление 2.1. Филология (Старогръцка литература), обявен в ДВ, бр. 96/06.12.2012 г.

Единствен кандидат е гл. ас. д-р Невена Аспарухова Панова, която отговаря на всички изисквания от Закона за развитието на академичния състав, (Чл. 53), в Република България.

Тя е представила за конкурса своя монографичен труд "Панова, Н. Мимеополис. Върху Платоновата политическа и литературна теория на подражанието", София: Сонм, ISBN: 978-954-8523-33-2, 2012, 205 с., както и списък с публикувани преводи и статии върху старогръцката литература.

Съсредоточавам вашето внимание върху монографията "Мимеополис", където забелязвам следните важни моменти:

- д-р Панова се основава предимно на преводите на Платоновите Закони в своите два "проекта" – както тя самата ги нарича на с. 9 от Увода: на античната литературна и на античната политическа теория;
- двата проекта очертават рамката на кредото ѝ, а именно, да се открият „следите“ на античната теоретична мисъл върху литературата в рамките на различни, сами по себе си днес приемани за литературни жанрове, както и най-напред да се уточни дали имаме основание да говорим за такава;
- последното е важно допълване дотолкова, доколкото се засяга въпросът за метода на проучване, който се основава на "по-косвения материал, който може да се извлече от повечето запазени текстове (и поетически, и прозаически) за авторефлексията на автора върху собствения му текст"; достигането до по-обща изводи за интелектуалната атмосфера през архаиката и класическия период в Гърция;
- и втората част: достигането до по-обща изводи за интелектуалната атмосфера през архаиката и класическия период в Гърция е целта на другия замисъл - този за политическата теория. Авторката си поставя задачата да отличи "отделни знакови публични фигури" – тази на философа, на образователния деец, на политика-практик и на законодателя (политика-теоретик) – чрез техните действия и чрез рефлексията върху тях в отделни произведения от същия период.

- Финалната цел на изследването - да се обединят двете “първоначални ориентации” и достигането на феномена *мимесис*, подражанието, като същностен акт на създаване на произведения на изкуството, от една страна, но и на напътстване на членовете на общността.

Д-р Панова обосновава и защитава своите тези умело вплитайки както древните свидетелства за мимеса на Аристотел, така и модерните заключения на съвременни автори като Халиуел. Тази ‘методологическа дихотомия’, както я нарича тя, е както доказателство за начетеността на авторката, така и твърда защита. Това е характерна черта на изследването ѝ, където обосноваващите и обяснителните забележки под линия изобилстват и са необикновено дълги.

Приемам добре оформените отделни глави (в Увод 2, с. 32-163) именно като обосноваващи, където със силата на прякото използване на античните извори, се постига стройност и въздействие у читателя. Те съвсем логически водят до заключенията на с. 164-169, където авторката отново умело използва и пасажите от диалога “Държавата”.

Бих допълнил от своя страна въпроса за мимесиса с едно място в едно от Платоновите Писма (Осмото, от 325а-е), където е описана сличността на Платон от безкропомисността на управлението на държавата и използваните уродливи форми. Чрез Сократ Платон изрича една категорична присъда за осъществяването на идеята си за традиционната основа на полиса: за него началата, установени в общността от предците, вече не съществуват. Писаните закони и нравите от миналото са развалени с поразителна бързина. Мимесът е погинал.

Препоръчвам на почитаемото жури да присъди на кандидатката по конкурса д-р Невена Аспарухова Панова научното звание "доцент".

С уважение,

С уважение,



Петър Ангелов Димитров, професор, дфн

София, 16.04. 2013 г.